

‘Nature abhors a vacuum’

Met deze spreuk in gedachten is er in Maarn rond de bungalow aan de Tuindorppweg 12a met veel liefde en doorzettingsvermogen een oase van planten en bomen ontstaan. Geen specifieke plantencollectie maar een zeer uitéén lopende collectie van bomen, struiken en vaste planten.

Het vacuüm is hier in geen velden of wegen te bekennen. Ondanks het ontbreken van open ruimte zoals een gazon of brede paden, is het woord ‘propvol’ ook niet juist. Er zijn juist lange vistas en er is een prachtige opeenvolging in groei en bloei waarbij er in alle seizoenen veel te beleven valt. Het accent ligt op *Camellia*, coniferen, *Magnolia*, *Viburnum*, *Cornus*, *Rhododendron* en andere Ericaceae.

‘Een schilderij vanuit elk raam’ is het motto dat steeds voor ogen staat bij verandering of aanvulling. Het succes is een beleving van binnenuit. Ieder raam heeft zijn eigen schilderij en de meesters wonen in het huis.

Ina Kenny-de Leng (1927) werd geboren in Amsterdam maar verhuisde op 2-jarige leeftijd naar Aerdenhout, alwaar ze toen al haar eigen tuintje had. In haar jonge jaren, nog voor W.O. II, verbleef ze met haar ouders verscheidene malen langere of kortere tijd in Duitsland, waar ze de opkomst van het Nationaal Socialisme ondervond en leerde verafschuwen. Op 11-jarige leeftijd vertrok ze naar Amerika aangezien haar vader, onderdirecteur van de Curaçaose Handelsmaatschappij, werd overgeplaatst naar New York. Hij nam zijn vrouw en kind mee omdat hij overtuigd was dat Duitsland Nederland zou binnenvallen en dat zij dan binnen een maand in een

kamp zouden zitten, aangezien ze al sinds 1935 vele Joden geholpen hadden Europa te ontvluchten. Op 5 oktober 1939 vertrok de Statendam met Ina en haar ouders aan boord op weg naar een nieuw leven.

Ze doorliep de lagere en midden school te Hartsdale, NY en ging als 15 jarige verder op de Bronxville Senior High School. De zomer ervoor werd ze lid van de Student Federalists in Scarsdale, waar het allemaal is begonnen. Gesticht door Harris Wofford, gesponsord door Eleanor Roosevelt. Toen was Harris net terug van een treinreis van 6 maanden door Amerika om duizenden high schools te inspireren. Eenmaal geïnspireerd gingen de leerlingen elke zaterdag op de fiets naar andere high schools om ze over te halen om ook mee te doen. Het ontwikkelde zich als een sneeuwbal. Binnen een jaar hadden bijna alle high schools in de USA een afdeling (een ‘chapter’) van Students Federalists. Ina zelf heeft er een gesticht in Bronxville en deze was zo superactief en enthousiast dat er grote artikelen over werden geschreven in nationale tijdschriften. Beide, Student Federalists en Wereld Federalists werden goed vertegenwoordigd op de San Fransisco Conferentie, waar de Verenigde Naties gesticht werd en op de Dumbarton Oaks Conferentie, Washington

D.C., het begin van de Europese Unie. Wat was de motivatie van dit alles? Vrede, vrede en nooit meer oorlog! Oorlog kan alleen verbannen worden door te verenigen en een deel van je soevereiniteit op te geven. Veel Europeanen zijn dit nu vergeten.

Met 18 jaar wilde ze graag arts worden, maar had onvoldoende vooropleiding. Niettemin was ze van plan om in de zomer van 1946 als vroedvrouw in de bergen van Kentucky te gaan werken, samen met een arts, maar daar stak haar vader een stokje voor door haar een ticket aan te bieden voor een verblijf in Nederland.

Daar ontmoette ze haar jeugdvrienden weer en had ze een heerlijke tijd. Ze vertegenwoordigde tegelijkertijd de Students Federalists en had de opdracht journalisten met politieke connecties te bezoeken en ze warm te maken voor de unie. Dat is helemaal gelukt.

Na terugkeer in de USA begon ze haar studie in biologie/botanica met een beurs te Radcliffe-Harvard. Vooral de ecologie had haar interesse. Ze zag het milieu meer als één geheel en niet als een verzameling kleine stukjes, dat in die tijd gebruikelijk was. Na haar BSc in 1950 huwde ze met Dr. K.W. Swart, historicus en samen kregen ze vier kinderen.

Ina Kenny-de Leng in haar weelderige tuin, mei 2011
Foto: Wout Kromhout

Na de geboorte van de eerste kregen ze beiden een positie aan Georgetown University als docent Nederlands voor militaire officieren. In 1954 kreeg haar man een academische positie in het diepe zuiden van de VS, Atlanta, Georgia, waar Ina al gauw een 'civil rights' leider werd tot dat de stad geheel geïntegreerd werd in 1965.

Het jaar daarop werd haar man hoogleraar Nederlandse Geschiedenis te Londen en dus verhuisde het gezin naar Engeland. Buiten de opvoeding van vier kinderen werd Ina freelancer, docent in zowel Nederlands als Engels, tolk o.a. voor Scotland Yard, rechtbanken en de douanerecherche. Ook werkte ze als actrice in de filmindustrie. Dit alles om de kinderen muzieklussen en andere extra's te kunnen geven. Ze werd ook lid van de RHS, waar ze al jaren van gedroomd had.

In 1987 overleed haar man en stond ze er alleen voor. Intussen was ze ook Secretaris van de London Artists Association. Deze commissie van acht personen gaf onbekende artiesten van allerlei pluimage een kans om op te treden, eens in de maand in een pubzaal. De organisatie selecteerde de goede acts

en maakte daar een voorstelling van die in de provincie succes had. Hiermee werd het geheel gefinancierd. Eén van die acteurs kennen we: Norman Kenny, haar steun en toeverlaat.

Samen verhuisden ze in 1988 naar Nederland waar ze Ina's ouderlijke woning in Maarn betrokken.

Ze troffen een onoverzichtelijke heidetuin (ca 2000 m²) aan met een grote betonnen vijver en rondom terug gezaagde bomen en coniferen. Met stug en volhardend handwerk (alles met de hand uitgegraven en verplaatst) is daar orde in geschapen en is de huidige tuin ontstaan. De vijver werd een ondiep moeras waarin nu *Astilbe* en *Iris ensata* (*I. kaempferi*) staan te bloeien. Momenteel staat de tuin vol planten die zich thuis voelen op deze zure zandbodem. De *Camellia* herinneren aan de westkust van Amerika, het Zuiden en aan Engeland. De *Magnolia grandiflora* ook vooral aan de 12 jaar in het zuiden; *Cornus florida* aan de Oostkust en *Cornus nuttallii* zowel als vele coniferen aan de Westkust. 'Herinneringen in mijn leven' zoals Ina dit ziet.

Een ander motto in haar dendrologische leven heeft ze geleerd van Voltaire's *Candida*: *Go and cultivate your own Garden*; het mooie is belangrijk. Dit uit zich in een groot verzamelinstinct maar ook een goed ontwikkeld ontwerpinstinct.

Over het voortbestaan van de tuin in de huidige staat is Ina vrij duidelijk: Norman zal het voortzetten zolang hij kan; wellicht geven de kinderen er later een andere invulling aan.

Voorheen was iedereen welkom in de tuin en werden veel tuinclubs en andere gezelschappen ontvangen. Vanwege de leeftijd maar ook vanwege de ontembare reislust zijn nu alleen nog KNA-, NDV-, IDS en NRV-leden evenals andere duidelijk plantgericht geïnteresseerden hartelijk welkom. Maak wel een afspraak want ze kunnen ook wel aan de andere kant van de globe verkeren!

De uitgebreide plantencollectie wordt geheel biologisch beheerd. Bestrijdingsmiddelen komen de tuin niet in! Er bestaat een prachtig biologisch evenwicht dat door chemische middelen niet verstoord zal worden.

Vragen, vragen, vragen.....

Als je kon kiezen en je kon je plantencollectie opnieuw beginnen, op welke plaats zou je dat, met de huidige kennis, dan doen?

Op de lössbodem van Noord Limburg of Frankrijk, aan de kust of in de Morvan.

Welke geur vind jij de mooiste in de tuin?

's Zomers de geur van rozen; in de winter die van *Lonicera fragrantissima*.

Wat is je belangrijkste werktuig in de tuin?

Mijn hersens; als ik rondloop in de tuin en schijnbaar niets doe, gebeurt er het meeste werk.

Welke tuinboeken hebben je zo gefascineerd, dat je ze meerdere keren hebt gelezen?

Gardening with Nature van James van Sweden over hoe de natuur eigenlijk functioneert zonder het gebruik van gif.

Met welke tijdgenoten zou je nog eens een middagje willen praten over je tuinpassie?

Piet de Jong, Philippe de Spoelberch, André Ebben en Terrence Devonport.

Met welke historische personen zou je nog eens willen praten?

Herman Grootendorst, S. G. A. Doorenbos, Dick van Hoey Smith en Harry van de Laar.

Stel je had geen tuin, wat dan?

Spontaan: 'ik zou dood gaan'! Meer realistisch: lid blijven van de NDV, IDS, International Camellia Society en de Nederlandse Rhododendron Vereniging en zoveel mogelijk aan excursies meedoen.